

El dia després

El passat és una habitació sense porta i una finestra petita

Foto: L R T R R G

Aquesta setmana tenia tres o quatre frases boniques sobre les quals, molt probablement, hauria pogut estructurar un text sencer que parlés de flors de setembre o d'aigües de març, com la cançó brasilera, que anuncia el final de l'estiu carregada de promeses de vida *no teu coração*. Però m'ha tocat escriure el dia després. El dia després de l'any després en què vam deixar de ser els mateixos.

És curiós. Els dies després d'una cosa grossa, greu, importantíssima, sempre m'han semblat pareguts a un dia plujós d'entre setmana de tardor. El dia després és tot el contrari a l'instant previ, al moment de l'expectativa, a l'excitació de no saber què passarà i en què encara tot és possible. El dia després et sents com quan has tancat una porta i saps que no podràs tornar a obrir-la. El passat és una habitació sense porta i una finestra petita.

Recordo un dia en què vaig sortir al carrer i també era un dia després. El dia abans m'havien confirmat un diagnòstic d'esclerosi múltiple. Havia estat dos anys atemorida que no ho fos. Que fos qualsevol altra cosa que tingués cura, per favor. Però un dia m'ho van dir, trencant-me l'instant previ en el qual, per a mi, encara tot era possible: *vale, pues sí, se confirma el diagnóstico*, com si estigués dient *señorita Pilar, por favor, acuda a caja seis, señorita Pilar*. Al dia següent vaig sortir al carrer i tant és quin dia feia perquè era un dia plujós d'entre setmana de tardor i jo ja no era la

mateixa.

Fa un any molts de catalans vam deixar de ser els mateixos. Fa un any, un dia després de l'u d'octubre vam sortir al carrer i érem tots una mica més grans, molt menys ingenus, més valents, més dignes, més poderosos. Sorpresos d'haver tret matrícula quan pensàvem que érem estudiants de suficient.

És possible, fins i tot, que des d'aquell u d'octubre, tot l'any hagi estat un llarg dia després, un llarg dia plujós d'entre setmana, un any marronot i lleig. Però -m'ho va dir un amant un cop- no és el final de l'estiu, és que ara comença la tardor.

I hauríem de saber, a aquestes altures, que és la pluja de tardor la que fer créixer els arbres i assentar-ne les arrels.